

Selgituseks „Tere, Tella“ I-II osa kohta.

„Tere, Tella“ on kirja pandud minupoolse järjena mu vanaema Adele Oengo-Johanson (Juhandi) mälestuste „Vanaisa kodus“, „Õpinguid ning unistusi“ I-II ja „Vikervärvilises koolitöös“ jätkuks. Minuga lõpeb Oengode suguvõsa Adele poolne haru, seetõttu tahtsin oma kirjutisega neile mälestustele punkti panna. Tõenäoliselt tundub minu mälestuste „sina“-vorm veidi ebaharilik, kuid nad ongi mõeldud pöördumisena mu ammu juba igavikku lahkunud vanaema poole. Erinevalt vanaemast ei saada ma oma memuaare ühelegi muuseumile, vaid nad jäävad mu arvutisse, ja mis neist edasi saab, see jääb nende inimeste otsustada, kes nad sealt kord leiavad.

Alustasin oma mälestuste kirjutamist 2008. aasta 3. märtsil. Lõpetamise kuupäeva ei oska öelda, sest kuigi olen praeguseks hetkeks enam-vähem tänapäeva välja jõudnud, parandan ja kohendan oma tööd pidevalt ning pole võimatu, et kui mulle veel aastaid peaks antama, kirjutan ehk veel midagi juurdegi. See seletuskiri on mõeldud juhuks, kui minu lahkumine peaks tulema ootamatult, nii, et ma ei jõua enam mingeid korraldusi teha. Sellisel juhul palun nende mälestuste olemasolust teatada Adele venna Julius Oro (Oengo) tütretüttele Katrin Kiigele või tema järglastele. Soovi ja huvi korral võiksid seda lugeda ka mu isapoolsed sugulased Marje Michalski ja Mallika Veeperv.

Nõmmel, 14.aprillil 2012.a.

Tiiu Pärn